

Arrest

nr. 340 652 van 6 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL HADDADI
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die een onbepaalde nationaliteit heeft, op 29 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de gedelegeerde van de commissaris-generaal van 16 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 december 2025.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat N. EL HADDADI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2, van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

De beschikking is gemotiveerd als volgt:

“1. Verzoeker, die een onbepaalde nationaliteit heeft, en aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 16 september 2025, genomen door de gedelegeerde van de commissaris-generaal op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker werd op 6 augustus 2020 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en verkreeg er tevens verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot 5 augustus 2026 (Landeninformatie, stuk 6, nr. 2; CEDOCA

aanvraag derde landen; Documenten, stuk 5, nr. 5). Hij verkreeg ook een Grieks reisdocument dat geldig is tot 5 februari 2026 (documenten verzoeker, stuk 5, nr. 4).

In zijn verzoekschrift volhardt verzoeker dat hij niet langer over een actuele beschermingsstatus beschikt. Hieromtrent overweegt de bestreden beslissing terdege:

“U verklaart dat u in november 2023 terugkeerde naar Griekenland om er uw verblijfsvergunning te verlengen (NPO, p. 11). U probeerde met behulp van een advocaat om een nieuwe verblijfsvergunning te verkrijgen maar u was hierin onsuccesvol (NPO, p. 8-10). U stelt dat u in het kader van de vernieuwing van uw ADET uw vingerafdrukken hebt afgegeven, waarna u 60 à 70 dagen hebt gewacht op een antwoord van de Griekse autoriteiten (NPO, p. 8-9). U hebt vervolgens Griekenland verlaten zonder verder antwoord van de Griekse autoriteiten af te wachten (NPO, p. 9). Om uw verklaringen te ondersteunen, legt u uw verlopen ADET neer (groene map, document nr. 5). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat uw Griekse verblijfskaart wél werd vernieuwd en dat uw nieuwe verblijfskaart geldig is van 6 augustus 2023 tot 5 augustus 2026 (blauwe map, document nr. 2). U beschikt op heden dus wel degelijk over een geldige Griekse verblijfstitel. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u niet gedwongen werd om uit Griekenland te vertrekken zonder afgifte van uw hernieuwde verblijfskaart, maar dat dit integendeel het resultaat is van uw eigen wil en uw persoonlijke keuze (NPO, p. 9)”

Verzoeker toont geenszins in concreto aan dat de informatie van de Griekse asiendiensten waarop de bestreden beslissing zich baseert foutief is. Het feit dat verzoeker verklaarde hiervan niet op de hoogte te zijn, gezien hij de afwikkeling van de procedure niet afwachtte, laat geen andere beoordeling toe.

3. In de bestreden beslissing komt vooreerst naar voor dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid.

4. In casu wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim tegen de Duitse Bondsrepubliek e.a., gesteld dat:

- “in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel [moet] worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM”,
- “Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt”,
- “Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”.

Het Hof benadrukt in dat verband dat de voormelde tekortkomingen:

- “alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen [...] wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens [van] de zaak”;
- “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben

- voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”;
- “Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”.

Het Hof stelt nog dat een bepaalde omstandigheid in de andere lidstaat “alleen dan [kan] leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 18 juni 2024, in de zaak C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, deze zienswijze in herinnering gebracht (overwegingen 49-54).

5. Beide partijen leggen landeninformatie voor aangaande de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, in het bijzonder het AIDA/ECRE-rapport van juni 2024, het RSA/PRO ASYL-rapport van maart 2025, het Feitenonderzoek van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024 en de Communication van de Europese Commissie van april 2025, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland, aangevuld met de andere bronnen aangereikt door de partijen, zoals het OSAR-rapport van 2024, de COI Focus “Grèce. Aide aux migrants” van Cedoca van 25 juli 2025 en informatie van UNHCR, is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak”(HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

6. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen.

Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de bestreden beslissing, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te

herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de bestreden beslissing.

6. Verzoeker, een achtentwintigjarige man, maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland. Uit zijn verklaringen en neergelegde attesten kan niet blijken dat hij kampt met ernstige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren.

In de bestreden beslissing wordt hierover terdege uiteengezet:

“Het CGVS merkt hierbij nog op dat u melding maakt van psychologische/medische problemen, in het bijzonder een drugverslaving en psychologische problemen vanwege de oorlogssituatie in Gaza (NPO, p. 13-14). U verklaart dat u in Griekenland drugsverslaafd was en dat u op eigen houtje bent afgekickt (NPO, p. 13-14 en zie DVZ, Bijkomende Vragen M-Status Griekenland d.d. 10.07.2024). Gevraagd of u in Griekenland hulp hebt gezocht voor uw verslavingsproblematiek, weigert u op de vraag te antwoorden (NPO, p. 13). U stelt dat u op heden geen drugs meer consumeert maar u vreest bij een terugkeer te hervallen gelet op de toegankelijkheid van drugs in Griekenland (NPO, p. 13-14). Ook stelt u zwaar te hebben geleden bij de stopzetting van uw druggebruik (ibid.). U legt geen medische of psychologische attesten neer inzake de ernst van uw psychisch lijden, over de intensiteit van de verschillende symptomen en over de specificiteit en complexiteit van een eventuele therapeutische behandeling. Het CGVS is van mening dat de psychologische moeilijkheden waarop u zich beroept, die niet op een andere manier worden aangetoond, niet voldoende zijn om aan uw situatie in Griekenland een aanzienlijk verhoogde mate van kwetsbaarheid toe te kennen, en derhalve een andere perceptie van uw levensomstandigheden in dit land rechtvaardigen.”

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die de pertinente bevindingen van de bestreden beslissing weerleggen. Er liggen evenmin nieuwe medische en/of psychologische attesten voor.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten.

Aldus brengt verzoeker wat zijn persoonlijke situatie betreft geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

7. De Raad benadrukt verder dat verzoeker nog steeds over een geldige verblijfsvergunning beschikt, hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

Verzoeker toont ook niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan (dringende) medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging of artikel 4 van het Handvest. Voorts merkt de Raad op dat verzoeker, dan wel tegen een nominale betaling, toegang kreeg tot niet-dringende medische diensten (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 18).

8. De Raad wijst er vervolgens op dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen.

Hieromtrent motiveert de bestreden beslissing op pertinente wijze het volgende:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u in Griekenland geen overheidsinstelling of hulporganisatie hebt benaderd in uw zoektocht naar werk of huisvesting. Hiernaar gevraagd, antwoordt u dat u op het eiland Samos louter steun kreeg van de organisatie ACTION die levens- en schoonmaakmiddelen en plastieken materialen voor tenten verstrekke (NPO, p. 12). U verklaart dat er in Griekenland enkel en alleen organisaties aanwezig zijn die kledij en medicatie verstrekken (NPO, p. 5). Uit de beschikbare informatie blijkt nochtans dat er verschillende organisaties en overheidsinstellingen aanwezig zijn in Griekenland, waaronder ook in Samos en in Athene, die vluchtelingen onder meer bijstaan bij het vinden van huisvesting of werk (blauwe map,

documenten nr. 3). Uit uw verklaringen blijkt dat u eerder beperkte stappen hebt gezet om werk of een woning te vinden in Griekenland, er een duurzaam bestaan uit te bouwen en uw rechten er te doen gelden.”

“Ook stelt u dat u problemen had bij uw integratie in Griekenland en dat niemand Engels tegen u wilde spreken (NPO, p. 12). Gevraagd of u hebt geprobeerd om de Griekse taal te leren, antwoordt u echter ontkennend omdat Griekenland niet uw hoofdbestemming was (NPO, p. 11-12). Ook dit gedrag toont aan dat u eerder beperkte stappen hebt gezet om een duurzaam leven in Griekenland op te bouwen.

Tevens dient benadrukt te worden dat u kort na de ontvangst van uw Grieks reisdocument vertrok uit Griekenland (NPO, p. 10-11). U verklaart bovendien meermaals dat België, en niet Griekenland, uw hoofdbestemming was sinds uw vertrek uit Gaza (NPO, p. 11-12 en zie Verklaring DVZ d.d. 10.07.2024, punt 33). Dit getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden.

Er dient ook op uw zelfredzaamheid én uw netwerk gewezen te worden. Tijdens uw reis naar en uw verblijf in Griekenland werd u financieel geholpen door uw familie en vrienden (NPO, p. 6, 11). Zo kon u onder meer verschillende keren intern reizen in Griekenland en slaagde u erin om naar België te reizen met de hulp van vrienden (*ibid.*). Bovendien kon u zich meermaals doorheen Europa verplaatsen met behulp van vrienden (NPO, p. 6). U beschikte aldus duidelijk over een netwerk en middelen tijdens uw verblijf in Griekenland, alsook kon u uw vertrek en verdere reis doorheen Europa bewerkstelligen, wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

Ook bleek u in staat om in Griekenland alle stappen te zetten om uw fysieke verblijfsvergunning en uw reisdocument te verkrijgen (NPO, p. 10), wat niet automatisch gebeurt. Het CGVS wijst er immers op dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland niet automatisch een reisdocument krijgen, maar pas nadat de betrokkene hiertoe een specifiek verzoek heeft ingediend bij het paspoortbureau van de Griekse politie. De persoon die internationale bescherming geniet, moet ook bepaalde documenten voorleggen, waaronder een kopie van de beslissing tot toekenning van internationale bescherming en een kopie van zijn ADET (of een bewijs dat zijn ADET-aanvraag in behandeling is), en moet de som van 84,40 euro betalen. De begunstigde van internationale bescherming moet een lijst raadplegen die regelmatig online wordt gepubliceerd om te weten te komen of het reisdocument klaar is. Als het reisdocument klaar is, moet de betrokkene naar het Regionaal Asielbureau van Thessaloniki of het Regionaal Asielbureau van Attica gaan om het in ontvangst te nemen. Al deze procedures moeten persoonlijk worden uitgevoerd (Refugee.info Greece, Travel Documents in Greece, 9 februari 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985654192535>).

Daarenboven dient erop gewezen te worden dat u na uw vertrek uit Griekenland in 2021 vrijwillig bent teruggekeerd naar dit land om er uw verblijfskaart te vernieuwen, waarna u er verbleef van november 2023 tot april 2024 (NPO, p. 11). Bij uw terugkeer vond u meteen onderdak in een gezamenlijke woning in Athene (NPO, p. 11). Ook was u in staat om de procedure tot hernieuwing van uw verblijfstitel te doorlopen (NPO, p. 8-9). Dit toont eens te meer aan dat u wel degelijk zelfredzaam bent en dat er van u verwacht mag worden dat u alle mogelijke inspanningen verricht om er een duurzaam bestaan op te bouwen en er uw rechten te doen gelden.

Hoewel de omstandigheden van uw initiële verblijf in Samos in 2019-2021 niet ideaal waren, kon u in die periode eten en drinken verkrijgen van een hulporganisatie en hebt u enige tijd in het zwart kunnen werken in een strandcafetaria (NPO, p. 10-12). Hieruit blijkt dat u voldoende zelfredzaam bent en dat u ondanks de moeilijkheden waarmee u werd geconfronteerd in Griekenland, er wel in slaagde om in uw meest elementaire basisvoorzieningen te voorzien.

Uw zelfredzaamheid wordt verder aangetoond door het feit dat u in Duitsland en in Turkije werk en/of een woning hebt kunnen vinden (NPO, p. 6-7 en Verklaring DVZ d.d. 10.07.2024, punt 33).”

De Raad treedt de omstandige, correcte motieven van de bestreden beslissing bij en benadrukt dat uit verzoekers verklaringen expliciet blijkt dat hij geen intentie had om in Griekenland te blijven, doch België zijn eindbestemming was (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 11-12). Bovendien verliet verzoeker Griekenland op 20 juni 2021, binnen het jaar na het oorspronkelijk verkrijgen van zijn vluchtelingenstatus op 6 augustus 2020 (DVZ-vragenlijst, stuk 7, nr. 33; Landeninformatie, stuk 6, nr. 2: CEDOCA aanvraag derde landen). Verzoeker had geen enkele intentie om een leven op te bouwen in Griekenland, ondanks het feit dat verzoeker een hoge mate van zelfredzaamheid vertoont zoals terdege werd gemotiveerd door de bestreden beslissing en bovendien geen bijzondere kwetsbaarheid heeft.

Waar verzoeker verklaart dat hij bij aankomst in Griekenland werd geconfronteerd met erbarmelijk omstandigheden (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 11-13), bemerkt de commissaris-generaal terdege dat deze feiten zich op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een

welbepaalde context situeren. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming aan wiens status diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Verzoeker maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij toont niet aan, gelet ook op de korte tijd die hij er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming en zijn gebrekkige inspanningen om een leven op te bouwen in Griekenland, dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Hij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien. Waar hij in zijn verzoekschrift een betoog ontwikkelt omtrent de situatie waarmee begunstigten van internationale bescherming geconfronteerd worden bij de vernieuwing van hun verblijfsdocumenten, gaat verzoeker eraan voorbij dat deze situatie niet op hem van toepassing is daar hij op heden nog steeds over een geldige Griekse verblijfsvergunning beschikt.

9. Waar verzoeker gewag maakt van discriminatie en racisme, moet worden bemerkt dat hieruit evenmin kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie, hoe betreurenswaardig dit ook is. De Raad benadrukt ook dat een persoonlijke negatieve ervaring met de politie niet automatisch betekent dat het gehele politieapparaat in Griekenland niet in staat is om passende bescherming te bieden. Hoewel individuele gevallen van miscommunicatie, wanbeheer of zelfs misdragingen door politieagenten kunnen voorkomen, dienen deze niet als representatief voor het functioneren van het politieapparaat als geheel. Uit verzoekers verklaringen kan ook niet blijken dat hij een ander politiekantoor heeft gecontacteerd of verdere stappen heeft ondernomen om het wanbeheer van de politie aan te klagen (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 13).

10. Hoewel de beschikbare informatie getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in zijn geval aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer.

Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

11. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt in casu gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, overwegingen 49-54).

Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoeker nood heeft aan een dergelijke status. Deze beoordeling, of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

Derhalve lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk dient te worden verklaard.”

2. Een verzoek tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren.

Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of ontvankelijk.

3. Met zijn betoog ter zitting en zijn aanvullende nota van 21 januari 2026 brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de beschikking van 10 december 2025.

3.1. Verzoeker blijkt niet specifiek of concreet een motief van de beschikking te bekritisieren. Bijgevolg brengt hij geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

3.2. De algemene situatie van begunstigden van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland wordt niet anders beoordeeld aan de hand van de informatie die verzoeker in zijn aanvullende nota heeft aangebracht. Hoewel het AIDA/ECRE rapport van september 2025 actueler is en de aanvullende nota nog informatie bijbrengt die niet eerder voorlag bij de kennisgeving van de beschikking, laat deze landeninformatie evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

3.3. De verzoeker verwijst naar zijn situatie in België en de situatie van zijn verloofde en familie in Egypte en Jordanië.

Verzoeker stuurt met dit betoog echter aan op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 16°, van de Vreemdelingenwet, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (*cf.* HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, punt 46), maar dit valt buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad.

3.4. De advocaat van verzoeker vraagt de beslissing af te wachten van de zaken van de Griekse statushouders die behandeld werden op de zitting van 7 januari 2026 van de Verenigde Kamers van de Raad. Er wordt echter geen gewag gemaakt van een wettelijke grondslag die de Raad verplicht de uitspraak in onderhavige zaak uit te stellen in die zin.

4. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 10 december 2025 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP